

Přání do nového roku – Ať je hůře dříve, než bude pozdě

Autor: Václav Jan

Po roce masarykovských orgií nás čeká rok orgií havlovských. A v zákulisí tohoto maňáskového divadla budou plynule pokračovat procesy, které nás i se všemi tatíčky a zakladateli mají smést do pekel zapomnění, a to pokud možno tak, aby si toho Evropan, oslněn barvami nákupních galerií a ohlušen pompézními zvuky rachejtlí, zátek od šampaňského, humanitárního bombardování a Ódy na radost, pokud možno ani nevšiml.

Demografický vývoj směřuje nezpochybnitelně k tomu, že se Evropa během několika málo generací změní v **muslimský kontinent**, v civilizaci Třetího světa. Ať už budou v příštích letech „vládnout“ strany liberální, konzervativní, multikulturní, antiislámské nebo jakékoli jiné ze současného spektra sil, které mají reálný vliv na politicko-ekonomické poměry, bude tento vývoj nezastavitelný a jedinou otázkou zůstane, zda bude akceptován z pozice nadšeného souhlasu, odevzdané rezignace nebo bezmocné kritiky.

Pro žádnou ze současných relevantních mocenských alternativ není přijatelná představa masového navracení neevropských etnik do jejich původních domovů nebo zabránění jejich rozmnožování, a předání moci zdravým silám autochtonních národů Evropy. **Zároveň je jisté, že bez těchto opatření je osud bělošské, křesťanské, civilizované, ale**

nakonec i liberální a sociální evropské společnosti zpečetěn.

Pokud má být zachována alespoň teoretická naděje na záchranu, je potřeba v první řadě, v rozporu se zvyklostmi doby, nelítostné reflexe skutečných poměrů ve společnosti. A to bez urážky, ale i bez klapek na očích. Při čtení následujících řádků je tedy nutno mít na paměti, s jak hlubokou pokorou si je autor vědom skutečnosti, že nic neplatí stoprocentně, ale zároveň nemůže opominout známý fakt, že *výjimka pravidlo nevyvrací, nýbrž potvrzuje*.

Jistý odpor – na „první signální“ úrovni – proti nejviditelnějším projevům progresivistické agendy globálního demo-liberalismu lze identifikovat zejména na venkově, pročez se právě tímto směrem nezřídka napíná zášť liberální kritiky. Mainstreamová média svorně a s gustem líčí venkov a maloměsto v apokalyptických výjevech: ti burani oblečení v teplácích z vietnamských obchodů, ponožky v sandálech a pivo na bradě, nosící v igelitkách do svých lacině a nevkusně zařízených domů potraviny ze slevových letáků; lůza sledující primitivní televizní estrády a čtoucí maximálně Blesk, která si svou frustraci vybíjí na cikánech, cizincích a Pražácích a těší se, až sousedovi „chcípne koza“; oni „slušní lidé“, terorizující vlastní děti a ženy, xenofobní rasisté, volící Babiše, Okamuru a Zemana, neochotní pomoci nikomu než sobě sama – to však za jakoukoli cenu.

Tento obraz je o to horší, že je na něm i mnoho pravdy. V radostném konstatování existence zdravějšího a bližšího venkovského vztahu k tradici (v individuálním rozptylu od vědomě uchopeného po zcela intuitivní) se nemůže ztratit fakt, že v mnoha případech je motivace „selského rozumu“, už z podstaty věci, závislá více na úzkém a okamžitém individuálním zájmu než na světonázorovém romantismu. Venkov v nejširším slova smyslu není hybatelem děje, ale klientem – bude chtět nechtět vždy jen čekat, jakou cestu vpřed, případně jakou „spásu“ mu nabídne „centrum“. Jeho anti-elitářské volební preference jsou více výsledkem zoufalství a na „na just“ vzdoru než jasné vize.

V intuitivním odporu proti zjevnému zlu naskakuje nejen „venkovan“, ale většina společnosti pouze na spasitelský populismus chytřejší části politického mainstreamu. Občan cítí, že reálně ani nemá jinou možnost, chce-li alespoň nějak ovlivnit chod dějin. U volebních uren přestává platit jinak vše určující princip nabídky a poptávky a nastupuje přísná regulace trhu jen na ty možnosti, které nemohou přinést skutečnou změnu směru. Úvaha i té rozumnější a poctivější části voličského průměru je orámována smutnou nadějí, že „kdo si dost nakradl, už snad krást nebude“, která není než precizním vyjádřením rezignace na mravnost a pravdu, bohyně ztracené v naprosté tmě ateisované vlády nové levice, štědře dotované spokojenou internacionální buržoazií.

Společenská smetánka zhasla světlo na konci tunelu a nutí společnost k amorálním kompromisům a nabízí jim výhradně amorální životní sny a perspektivy, chabě maskované všeobecně vysmívanými, neboť zřetelně prázdnými hesly o svobodě, prosperitě a humanismu. **Lidový vzdor sám o sobě ale ono světlo zažehnout nedokáže, je to jen potenciál pro ideu, která může frustraci společnosti napříť ve směru *smysluplného odporu*, nikoli k podpoře těch, kteří jen pojmenují totožnou agendu novými termíny a okouzlí dav ještě výstřednějšími slogany.**

Většinová populace se vždy přizpůsobí situaci a uctívá spíše *jisté* než *možné*. Reaguje na politickou nabídku prizmatem okamžité výhodnosti pro svůj momentální zájem, hlubší ideál zůstává mimo její zájem, rozlišovací schopnost a časoprostor vyhrazený nadosobním tématům. *Přizpůsobiví* tvoří páteř všech společenských vrstev, ač motivy a důvody tohoto stavu se mohou diametrálně lišit od zkorumpovanosti těch, kteří ze systému přímo sají, přes smířenost těch, kteří na něm parazitují až po rezignovanost těch, kteří jím byli odstrčeni od koryt.

Těch, kteří hodnotí situaci primárně měřítkem hodnotového přesvědčení a myslí přitom na celek a budoucnost více než na sebe a na dnešní žvanec, bude vždy úzká menšina. Momentálně jsou navíc právě tito lidé mezi normotvornou elitou bráni za extremisty a vyvrhele.

Elity jsou ve většině zaměřeny světoobčansky, nadnárodně a nad-etnicky, to je dáno systémovou výchovou a propagandou, pečlivě udržovanou v jejich (a)sociální bublině, ale i celkovým stavem civilizace, kde tradiční vztahy jsou trpěny jen ve vedlejší roli a určující skupinové identity jsou sdíleny na základě průsečíků majetku, vlivu, moci nebo úzce osobních zájmů a vztahů.

Střední třída je systémem koupěna, disponuje drahými auty, prestižními funkcemi, apartmány ve Špindlu, luxusním jídlem a nedbale stylovou garderobou. Nepůjde proti systému, jakkoli by si uvědomovala jeho nespravedlnost (a to v případě těch nejosvícenějších i nespravedlnost namířenou vůči ní samotné), protože má zkrátka hodně co ztratit.

Plebs se pohybuje na hraně důstojného přežívání díky sociálním sítím, půjčkám, kompromisům a neustálému manévrování směřujícímu k zachování zdání blahobytu, jímž se chce za každou cenu alespoň předstíraně připodobnit těm majetnějším. Toto psychické i fyzické vypětí mu bere většinu energie. Lidem chybí odvaha, sebevědomí, charakter i vůle. Jejich naděje se neupíná ke společenské změně, ale k výhře ve sportce nebo k etablování v televizní reality-show, která by je posunula mezi „lepší lidi“, co nosí značkové oblečení, nebo o nichž se dokonce píše v novinách. Planý čas a frustraci z vlastního neúspěchu utápějí v alkoholu a ti vzdělanější ve virtuální realitě počítačového světa.

Zdravý úsudek *normálního člověka*, mnohdy schopný pregnantnější reflexe citlivých témat než sofistikovaně přeprogramovaný mozek vzdělance, je paralyzován obecnou lhostejností jeho vlastníka či jeho nedůvěrou v možnost „něco změnit“, případně obavou z problémů, jež by taková angažovanost třeba přinesla; ve výsledku to znamená mávnutí rukou znamenající „vždyť ještě není tak zle“, a pravidelně se opakující ostře kritické analýzy politické situace, určené ovšem výhradně omezenému (kvantitativně) auditoriu kolem stolu štamgastů.

Co je potřeba ke změně společnosti?

Snad právě v čase vánoční poetiky a novoročních přání lze vyslovit Naději na zázrak.

Je nutno, aby nikoli venkovský lid, ale právě elity byly tou silou, která bude xenofobní, konzervativní, anti-globalistická a tradicionalistická - a to uvědoměle, fundovaně, programově, poctivě - a s veškerou vahou svého vlivu! Nikoli stavět „vesnici“ proti „pražské kavárně“, ale změnit myšlení intelektuálů, hospodářských lídrů, novinářů, vědců, umělců, politiků tak, aby z jejich vlivu mohl lid čerpat autentické konzervativní, identitární a pronárodní postoje, motivované nikoli již pouze instinktivně a pohříchu často i nízce, ale naopak vnímané a prožívané ve vznešenosti rytířské, hrdinské, vlastenecké tradice.

Střední třída ani elity se ovšem neprobudí, dokud se nebudou mít mnohem hůře, než se dostanou do situace, kdy ucítí, že nemají co ztratit, nebo si alespoň neuvědomí, že jdou otevřeně proti zájmům vlastních potomků a vlastního rodu.

K rozvratu a ekonomickému kolapsu navoněného světa *spotřeby a věčného růstu* tak jako tak nezbytně dojde. Je to jen hra o čas. Stane-li se tak před úplným vítězstvím globalismu a neomarxismu, pak ještě bude mít revoluce potenciál prozřít k úplné podstatě problému, vyhnat skutečné žáby od pramene a vymést chlív do čista – především odříznout zemi a národ od zájmového a finančního napojení na struktury, pro které jsme již takřka vyždímanou, překonanou a odepsanou veličinou.

Globální elity si to uvědomují, a proto usilují – vždy s podporou koupené domácí věrchušky – oslepotvat Evropany blyštivým luxusem a děsit historickými strašáky do té doby, než definitivně ztratí jakoukoli původní skupinovou a hodnotovou identitu. Protože pokud se kolaps materiálního blahobytu podaří oddálit až do éry dokončeného procesu úplné převýchovy jedince v poslušného bezbranného tvora, do doby dezintegrace národních soukromí a zaměnitelnosti sociálních a biologických rolí člověka, pak vyprázdněná ega robotizovaných individuí, řízená a kontrolovaná „velkým bratrem“, budou již bezpečně neakceschopná k jakémukoli relevantnímu odporu.

Absolutní, anonymizovaná a pevně centralizovaná globální vláda, pro začátek v evropském měřítku, realizující mocenskou ambici těch, kteří si pro sebe zachovají vše, co odpírají ostatním (zejména kontinuitu vlastní identity), pak již nebude atomizovanou občanskou společností, žijící v existenciální idiocii, nijak ohrožována.

Přestože má lid ve svém středu nejednoho „Jana Cimburu“, prosté velikány, o nichž Karel Veliký říká, že „jako dubiska, topoly či lípy narušují obecné demokratizační zploštění do strnisek/křovisek, užitkových lánů (řepky, brambor) a náletových porostů“, jsou to převážně vlci samotáři, a nejen to je důvod, proč nelze doufat, že se renesance evropských hodnot začne odvíjet uvědomělou revolucí zdola, neboť tento potenciál má ve formálně politickém vyjádření pouze podobu rozpačitých a nahodilých reakcí na příslušnou akci centrálního mainstreamu, ať už více nebo méně přesnou, citlivou; v hodnotové rovině pak trpí roztříštěností a neujasněností. Zůstává proto zákonitě vždy o krok pozadu a mimoděk tak soustavně následuje směr pochodu establishmentu. Není zde předpoklad strukturované síly, komplexní k naplnění vůle k moci, která i tak, vzhledem k rozptylu a individualizaci zájmů,

sotva existuje.

Za současného stavu platí, že jedině tehdy, když se v náladě národa protne zoufalství a životní bezvýchodnost většiny s vizionářstvím silných a nezkorumpovaných skutečných elit, zrodí se energie, která přirozeně vygeneruje do čela společnosti osobnosti, pro něž nebude politika kariéřním výtahem k věčné trafice, ale kteří budou mít ryzí zájem na prostém odvrácení katastrofy.

A protože současná katastrofa spočívá zejména v degeneraci člověka dystopickou společností, oslabující materii i ducha národa, bude mít revoluce přirozený potenciál jeho zušlechtění a nápravy. Nebude čas na zbabělost a korupci, neboť tváří v tvář fatálnímu ohrožení samé podstaty našeho *jsoucna* nabydou určitá slova opět původních významů, o něž byla připravena novořečí politické korektnosti – vlast, národ, rodina, práce, Bůh, morálka, oběť atd.

V tomto smyslu platí jednoznačně, že čím hůře, tím lépe. Protože současné tvrdohlavé drancování na úkor budoucnosti znamená, že až si jednou konečně uvědomíme, že toto úsloví má osudový dopad teprve v obráceném pořadí, ale fakticky stejném významovém fundamentu – tedy *čím lépe, tím hůře* (nejen pro naše děti, ale možná ještě i pro nás samotné), může být už na zpětný chod pozdě.

Skončí éra dětských her na pravici a levici, islamisty a anti-islamisty, liberalismus a konzervatismus, a nastane čas revoluce, diktované vypětím podstaty člověka, právě pochopivšího, že na hodinkách je už skutečně za pět minut dvanáct. A pak budeme litovat každé dosud promarněné vteřiny, kterou jsme prohýřili, a která nám bude scházet v boji o přežití. Těžko odhadnout, zda tuto šanci využít poslední chvílky Evropy bude ještě mít Západ, ale Východ ji alespoň teoreticky má.

Je jasné, že ohrožení společnosti nespočívá primárně ve vnějším obklíčení, ale v pokračujícím a gradujícím hodnotovém a morálním rozkladu, programovaném a podporovaném vnitřním nepřítelem (nebojme se toho výrazu). Jeho vinou jsme dospěli do stavu, kdy souručenství není schopno definovat svoji skupinovou identitu, zájem a cíl, kdy probíhá soustavná negace heroické složky člověka, kdy jeho úplné zmatení dospělo do stadia zaměnitelnosti feminizovaného muže a emancipované ženy a k únikům z biologické reality do třetího pohlaví.

Taková společnost je fakticky zpacifikována zevnitř, a aniž by musela být formálně odzbrojena, stává se bezmocnou vůči vnějším výzvám. **Logicky pak není schopna ani ochotna postavit se zdravě k nutnosti vlastní obrany a stává se snadnou kořistí kohokoli, byť i technologicky a organizačně slabšího, ale mentálně odhodlanějšího.**

Akceptujeme-li *Locchiho* definiční strukturu, potom platí, že má-li spor o budoucnost Evropy přejít z dosavadní zcela zbytné fáze souborů o výhodnější pozice, probíhajících v rámci politických šarvátek uvnitř sféry pevně ukotveného mocensko-ekonomického establishmentu, do relevantního dialogu o skutečně zásadních otázkách hodnotového a civilizačního

směřování k jasné představě o obrazu evropské budoucnosti, pak je zjevné, že zatím nerušeně panující *egalitářská* mašinérie musí narazit do zdi *surhumanistického principu*.

Přejme si, aby tento náraz byl pro Evropu velkým třeskem Znovuzrození.

Je zřejmé, že kořeny příčin probíhající zkázy jsou hluboké a již široce prorostlé rodnou půdou, přičemž standardní politická klání jsou jen jejich viditelnou částí na povrchu. To znamená, že na záchranu lze pomýšlet jedině za cenu zcela zásadních, přímo inverzních změn ve společenském uspořádání, v celé filozofii budoucnosti, řečeno s *Fredou, rozmetáním systému*. Že každá taková změna je bolestivá, že nenechá kámen na kameni a že nejistota s ní spjatá vzbuzuje strach z neznáma, je nasnadě – a je to přirozené. Ale naše ochota nebo neochota uvědomit si tato fakta a přinést tuto oběť bude určovat naše postavení v budoucnu – důstojnost nebo ponížení, vládnutí nebo podřízenost, svobodu nebo otroctví, civilizaci nebo chaos.

Rok 2019 budiž počátkem znovunalezené cesty k přirozenosti člověka, zdravé lidské pospolitosti a velikosti evropské Tradice!

Psáno pro Délský potápěč.